

saadan Nedsættelse ikke mulig paa alle Omraader. Hvor det er saaledes, at Staten kontraktmæssigt har forpligtet sig til Udredeelse af Beløb, eller hvor det drejer sig om Refusioner for Udgifter, der er afholdt i det foregaaende Finansaar, kan der naturligvis ikke foretages en saadan Nedsækering. Hvor det drejede sig om Udgifter, der vel var gaaet en Del ned paa Grund af Pristaldet, men som dog ikke kunde antages i det kommende Finansaar at ville gaa fulde 10 pCt. ned, har man foretaget en noget mindre Nedsættelse. Hvis en Konto et eller andet Sted væsentligst bestod af Honorarlønninger f. Eks., vilde der efter de gældende Regler om Honorarernes Bevægelse ikke kunne paaregnes en saa stor Besparelse som 10 pCt., men en Besparelse paa mellem 5 og 10 pCt. efter Kontoens Sæmmensætning som Helhed. Denne almindelige Nedsættelse af Udgifterne paa de forskellige Ministeriers Budgetter har givet som samlet Resultat 16 Mill. Kr.

Dernæst er der foretaget forskellige andre Nedsættelser, ogsaa af Beparelseshensyn, men Nedsættelser, som ikke kommer ind under de to bestemt afgrænsede Grupper, jeg lige har nævnt. Disse andre Nedsættelser andrager ca. 3 Mill. Kr. De samlede Nedsættelser i de 3 nævnte Grupper bliver saaledes ca. 40 Mill. Kr.

Nu er det imidlertid saadan, at ogsaa Indtægtsiden er blevet stærkt paavirket af de forandrede økonomiske Forhold. Det gælder naturligvis først og fremmest Skatteindtægterne, hvilket jeg skal komme lidt nærmere ind paa senere. Men ogsaa paa andre Omraader, hvor der er budgetteret Indtægter for Staten, har det vist sig, at man maatte regne med væsentlig mindre Indtægter, end der tidligere var budgetteret. Naar vi tænker paa Statsvirksomhederne, saa er det forudseeligt, at Indtægterne vil gaa ned. Tænker vi paa Domænevæsenet, vil Salg af Brænde og andre Effekter ikke kunne give saa meget næste Aar, som det har givet tidligere. For Jernbanernes Vedkommende har den i 1925—26 konstaterede Nedgang i Indtægten for Transport af Gods ogsaa medført, at man har maattet budgettere en noget lavere Indtægt, end der var Tale om, da Budgettet blev lagt. Og saaledes er der paa forskellige Omraader budgetteret mindre Indtægter til et Beløb af i alt ca. 10 Mill. Kr., bortset fra Skatter.

Paa de forskellige Ministeriers Budgetter findes der ogsaa forøgede Udgifter, Udgifter, der dels drejer sig om Overførsler fra tidligere Aar — Betaling for Arbejder, der ikke er blevet udført eller færdiggjort i

tidligere Aar, og som derfor maa overføres til den nye Finanslov —, dels om Igangsættelse af Arbejder, som ikke var forudset, da Finanslovsforslaget blev udarbejdet. Det er jo ikke det høje Tings Medlemmer ubekendt, at den ekstraordinære Arbejdsløshedssituation har medført, at man har maattet søge at imødegaa Arbejdsløsheden ved at foretage Foranstaltninger, som kunde give Arbejde. De paagældende Bevillinger er der opnaaet Tilslutning til ved Henvendelse til Folketingets Finansudvalg, men den endelige Postering af den Del af disse Udgifter, som kommer paa Aaret 1926—27, maatte naturligvis optages paa Finansloven ved tredje Behandling. Der har naturligvis ogsaa været Udgiftsforøgelser, som ikke staar i direkte Forbindelse med de nævnte Forhold, men det er dog væsentlig disse, der har medført de forøgede Udgifter. Foruden Igangsættelsen af Arbejder er der en Udgift, der staar i nøje Forbindelse med Arbejdsløshedssituationen, som ogsaa har maattet forøges ved tredje Behandling; det er det betydeligt forøgede Tilskud til Arbejdsløhedsfonden, en Forøgelse paa 2,6 Mill. Kr. I alt andrager de Udgiftsforøgelser, som er kommet til, siden Finansloven blev fremlagt, ca. 9 Mill. Kr., saaledes at man kommer op paa et Beløb af 19 Mill. Kr.; men ved forøget Indtægt — stadig bortset fra Skattekontoen — er der indvundet ca. 2 Mill. Kr., saaledes at de 19 Mill. Kr. nedsættes til 17 Mill. Kr.

Disse 17 Millioner medfører altsaa en yderligere Belastning af Finansloven, og da der er en Nedgang i Belastningen paa 40 Mill. Kr., reduceres denne Nedgang til ca. 23 Mill. Kr. Men heroverfor staar altsaa det, at Skatterne er gaaet stærkt ned. Det gælder saa vel de indirekte som de direkte Skatter. At de indirekte Skatter gaar ned, er ganske naturligt, idet de jo for den allervæsentligste Del er Procent-skatter i den Forstand, at de udskrives som Procenter af bestemte Omsætnings- eller Købeløb, og under en Pristaldsperiode vil de Beløb, som Skatten skal beregnes af, blive lavere, saaledes at Skatternes samlede Resultat gaar ned forholds-mæssigt med Priserne. Ogsaa for de direkte Skatters Vedkommende maa der regnes med en saadan automatisk Nedgang. Jeg tænker navnlig paa Indkomstskatten, idet der for denne Skats Vedkommende gælder dette, at den er et Resultat af et konstateret Indkomstbeløb, som under nedadgaaende Tider bliver mindre. Som Følge heraf maa Skattens Provenu blive mindre. For Indkomst- og Formueskattens Vedkommende er der regnet med en Nedgang paa 6,7 Mill.